

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci

žalobkyně: **BENEFIT Development a.s.**, IČO: 27968898
sídlem U hrušky 55/13, 150 00 Praha 5
zastoupené advokátem Mgr. Janem Pořízkem
sídlem Kováků 554/24, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 5. 4. 2023,
č. j. MHMP 665906/2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 12. 6. 2023 k Městskému soudu v Praze (dále jen „soud“) domáhala přezkumu rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „žalovaný“) ze dne 5. 4. 2023, č. j. MHMP 665906/2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil usnesení Úřadu městské části Praha 17, odbor výstavby („dále jen „ÚMČ Praha 17“ nebo „stavební úřad“) ze dne 31. 1. 2023, č. j. ÚMČP17 002386/2023/VYS/Ur (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo zastaveno společné územní řízení ve věci vydání územního rozhodnutí o umístění stavby a územního rozhodnutí o změně využití pozemků pro záměr nazvaný „Pietní park pro zvířata chovaná v zájmových chovech v Praze – Zličíně“ na pozemcích parc. č. 668/3, 668/5, 668/41, 673/1, 673/3, 674/5, 775/1 v katastrálním území Zličín (dále jen „Pietní park“) z důvodu nedoplnění žádosti žalobkyně, tedy neodstranění podstatných vad žádosti, které brání pokračování v řízení.

II. Napadené rozhodnutí

2. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobkyně bránila odvoláním ze dne 15. 2. 2023, kterým jej napadla v celém rozsahu (dále jen „odvolání“). Vzhledem k obsahové shodě odvolacích námitek s částí námitek žalobních, odkazuje soud na tomto místě k *první odvolací námitce* na žalobní námitku první, ke *druhé odvolací námitce* na žalobní námitku čtvrtou, ke *třetí odvolací námitce* na žalobní námitku pátou, ke *čtvrté odvolací námitce* na žalobní námitku šestou a konečně k *páté odvolací námitce* na žalobní námitku sedmou.
3. Závěrem odvolání žalobkyně navrhla, aby žalovaný vydal usnesení, že se prvostupňové rozhodnutí mění tak, že územní řízení ve věci vydání územního rozhodnutí o umístění stavby a územního rozhodnutí o změně využití pozemků pro záměr Pietního parku se nezastavuje.
4. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 11. 4. 2023.
5. K *první odvolací námitce* žalovaný předně uvedl, že dle § 65 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), je pokračování v řízení podmíněno právě tím, že odpadne překážka, pro kterou bylo řízení přerušeno, nebo že uplyne stanovená lhůta. V posuzovaném případě však „překážka řízení neodpadla“, protože žalobkyně ve stanovené lhůtě (ani později) požadované podklady nedoplnila. V řízení tudíž nebylo pokračováno a došlo k jeho zastavení z procesních důvodů. Argumentace žalobkyně se dle žalovaného vztahuje na odlišnou procesní situaci, za které by správní orgán po kompletním doplnění podkladů v řízení pokračoval. V takovém případě by byl povinen oznámit tuto skutečnost účastníkům řízení a tím jim umožnit uplatňovat jejich práva ve smyslu § 36 správního řádu, protože by směřoval k vydání rozhodnutí ve věci.
6. Ke *druhé odvolací námitce* žalovaný poukázal na skutečnost, že rozhodnutí o připojení na komunikaci mělo být (spolu s dalšími chybějícími podklady) přiloženo již k žádosti o umístění stavby Pietního parku, kterou žalobkyně podala dne 26. 6. 2013 k ÚMČ Praha 17 (dále jen „Žádost“). Dle žalovaného by v obecné rovině argument žalobkyně obstál, protože rozhodnutí o připojení nemovitosti na pozemní komunikaci je podkladovým rozhodnutím pro rozhodnutí o umístění stavby. Za situace, kdy by řízení o připojení (byť opakované) stále probíhalo, by bylo zastavení územního řízení pouze z důvodu absence rozhodnutí o připojení znakem přílišného formalismu a v rozporu s ochranou práv a oprávněných zájmů žalobkyně. V posuzovaném případě se však nejedná o jediný podklad, který v řízení stále absentuje a který žalobkyně od roku 2013 nedoložila. Žalobkyně byla o následcích neodstranění vad Žádosti ve stanovené lhůtě opakovaně řádně poučena, ale ode dne 25. 11.

2016 byla v řízení pasivní, podklady nedoplnila, nepožádala o prodloužení lhůty a nijak o svých postupech stavební úřad neinformovala.

7. Ke *třetí odvolací námitce* žalovaný uvedl, že dne 29. 8. 2017 podala žalobkyně žádost o ukončení posuzování vlivů na životní prostředí (dále jen „EIA“) dle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí) (dále jen „ZEIA“). Žalovanému nepřísluší hodnotit pohnutky žalobkyně či postupy dotčených orgánů při vydávání podkladových rozhodnutí a stanovisek. V obecné rovině žalovaný uvedl, že zatímco rozhodnutí o připojení na komunikaci jsou vydávána s omezenou platností na dobu 2 let; naproti tomu stanovisko dle ZEIA má dle současné právní úpravy platnost 7 let.
8. Ke *čtvrté odvolací námitce* žalovaný uvedl, že dle § 86 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 86 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), je žadatel o vydání územního rozhodnutí povinen předložit souhlas vlastníka pozemku, nelze-li pozemek vyvlastnit. ÚMČ Praha 17 v prvostupňovém rozhodnutí podrobně vysvětlil, že u stavby vodovodů a kanalizací není dán účel vyvlastnění stavebním zákonem ani zvláštním zákonem [zákonem č. 254/2001 Sb., o vodách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“)]. Žalobkyně souhlas vlastníka ve stanovené lhůtě nedoložila a o prodloužení lhůty před jejím uplynutím nepožádala. Dále žalovaný uvedl, že institut vyvlastnění podle § 170 odst. 2 stavebního zákona se týká přístupu k pozemkům, popř. stávajícím stavbám a povinnost žadatele o vydání územního rozhodnutí připojit k žádosti alespoň souhlas vlastníka dotčeného pozemku je stanovena právě proto, aby k situacím, na které myslí § 170 odst. 2 stavebního zákona, nedocházelo.
9. K *páté odvolací námitce* žalovaný poznamenal, že žalobkyni nic nebránilo, aby se s žádostí o souhlas obrátila na hlavní město Prahu a získala relevantní informaci. Ve výzvě – usnesení ÚMČ Praha 17 ze dne 11. 7. 2013, č. j. ÚMČP17 011808/2013/VYS/Ur (dále jen „Výzva ÚMČ Praha 17 ze dne 11. 7. 2013“) byla žalobkyně poučena o tom, že k části vyjmenovaných pozemků je třeba doložit souhlas městské části a k části pozemků souhlas hlavního města Prahy. K převodu zbývajících částí pozemků do správy městské části došlo až následně ke dni 1. 11. 2014 a za hlavní město Prahu příslušný odbor žalovaného sdělil ÚMČ Praha 17, že za vlastníka pozemků se bude nadále vyjadřovat městská část Praha – Zličín. Žalobkyně však do řízení nedoložila ani souhlas hlavního města Prahy ani souhlas městské části Praha – Zličín.
10. Žalovaný proto neshledal důvod pro postup podle § 90 odst. 1 až 4 správního řádu, tedy odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

III. Žaloba

11. V podané žalobě žalobkyně *první žalobní námitkou* namítala, že ÚMČ Praha 17 před zastavením řízení (tj. před vydáním prvostupňového rozhodnutí) žalobkyni nevyrozuměl o pokračování v řízení a upřel jí tak možnost na procesní situaci reagovat. Podle § 65 odst. 2 správního řádu správní orgán pokračuje v řízení, jakmile odpadne překážka, pro niž bylo řízení přerušeno, nebo uplyne lhůta, do jejíhož skončení bylo řízení přerušeno. O tom, že v řízení pokračuje, vyrozumí správní orgán účastníky řízení a provede o tom záznam do spisu. Zvláště závažné pak je dle žalobkyně porušení této povinnosti, pokud správní orgán bez oznámení pokračování v řízení a učinění dalšího úkonu rovnou rozhodne a zcela tak

znemožní účastníkovi řízení před vydáním rozhodnutí uplatnit jakékoli z jeho práv, jako tomu bylo v projednávané věci.

12. Dle tvrzení žalobkyně, uvedeného ve *druhé žalobní námitce*, se žalovaný nijak nevypořádal s odvolací námitkou, že řízení bylo přerušeno a ÚMČ Praha 17 žalobkyni o jeho pokračování nevyrozuměl (první odvolací námitka). Namísto toho předstíral, že ÚMČ Praha 17 žalobkyni pouze vyzval k odstranění nedostatků Žádosti, jako kdyby řízení vůbec nepřerušil. K přerušení přitom očividně došlo již v roce 2013.
13. Ve *třetí žalobní námitce* žalobkyně uvedla, že usnesením ÚMČ Praha 17 ze dne 1. 10. 2014, č. j. ÚMČP17 016250/2014/VYS/Ur, byla lhůta k provedení úkonu prodloužena do „10-ti dnů **od právní moci rozhodnutí, jímž bude skončeno řízení ve věci udělení souhlasu dle § 17 zákona č. 254/2001 Sb, o vodách, v platném znění, vedené Úřadem Městské části Praha 17, Odbor životního prostředí a dopravy pod sp.zn.: S-ÚMČP17 013812/2013**“ (dále jen „Prodloužení lhůty ze dne 1. 10. 2014“), ačkoliv soud v usnesení č. j. 17 A 61/2022-15 ze dne 28. července 2022 vyslovil právní názor, že úkon Odboru životního prostředí žalovaného ze dne 15. 6. 2022, č. j. MHMP 875930/2022, není po materiální stránce rozhodnutím, ale závazným stanoviskem podle § 149 správního řádu. To má zásadní dopad i na územní řízení, protože závazné stanovisko nenabývá právní moci a lhůta stanovená v Prodloužení lhůty ze dne 1. 10. 2014 tak nemohla uplynout.
14. *Čtvrtou žalobní námitkou* žalobkyně namítala, že i kdyby bylo řízení vedené vodoprávním úřadem o souhlasu ke stavbě v ochranném pásmu vodních zdrojů ukončeno, důvod přerušení územního řízení spočívající v nepředložení podkladů, při jejichž vydávání dochází ze strany správních orgánů k průtahům, by trval. Tato skutečnost byla ÚMČ Praha 17 velice dobře známa, když vede i řízení o povolení připojení pozemků žalobkyně k místní komunikaci Nedašovská. Kdyby ÚMČ Praha 17 žalobkyni o pokračování v územním řízení vyrozuměl, žalobkyně by na trvající důvod přerušení řízení upozornila a případně by navrhla další přerušování řízení. ÚMČ Praha 17 jako stavební úřad však řízení o této předběžné otázce (výsledek řízení o povolení připojení pozemků žalobkyně k místní komunikaci) ignoroval, tedy územní řízení nepřerušil, ale ani si o ní neučinil úsudek. Územní řízení zastavil bez vyřešení předběžné otázky či zdůvodnění, proč ji řešit nemusí.
15. *Pátou žalobní námitkou* žalobkyně vysvětlila, že proces posuzování vlivů dle ZEIA sama ukončila před vydáním stanoviska, nikoli však z důvodu, že by v jeho průběhu vyšla najevo jakákoli překážka kladného výsledku tohoto posouzení, ale s ohledem na stav opatřování dalších podkladů pro vydání územního rozhodnutí, kdy hrozilo, že po vydání stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí jeho platnost uplyne dříve, než bude vydán souhlas ke stavbě v ochranném pásmu vodních zdrojů nebo povolení připojení pozemků žalobkyně k místní komunikaci Nedašovská, a žalobkyně bude muset nákladný proces posouzení těchto vlivů opakovat. Dočasné ukončení posuzování vlivů na životní prostředí tak bylo dle žalobkyně fakticky vynuceno protiprávními postupy ÚMČ Praha 17 a žalovaného.
16. V *šesté žalobní námitce* žalobkyně uvedla, že Pietní park bude umístěn jen na jejích pozemcích. Na pozemcích vlastněných hlavním městem Prahou a svěřených do správy Městské části Praha-Zličín mají být umístěny jen části stavby nezbytné pro přístup na pozemky žalobkyně a pro řádné užívání jakékoli stavby na nich, jako je sjezd z místní komunikace Nedašovská a přípojky technické infrastruktury. Podle § 170 odst. 2 stavebního zákona lze právo k pozemku nebo stavbě odejmout nebo omezit též k vytvoření podmínek

pro nezbytný přístup, řádné užívání stavby nebo příjezd k pozemku nebo stavbě. Podle tohoto ustanovení je tedy účelem vyvlastnění také zřízení přípojky splaškové kanalizace či jiné přípojky, bez které nelze stavbu řádně užívat. Věcné břemeno pro vedení této přípojky přes pozemek lze tedy zřídit vyvlastněním. V obecné rovině je účel vyvlastnění podle žalobkyně dán a podrobnější posouzení přísluší jedině vyvlastňovacímu úřadu a případně následně soudům, nikoli stavebnímu úřadu.

17. *Sedmou žalobní námitkou* žalobkyně namítala, že není zřejmé, proč by měla právě a jen Městská část Praha-Zličín vydat souhlas k umístění technické infrastruktury. Přesto, že Městské části Praha-Zličín byly předmětné pozemky nezbytné pro přístup na pozemky žalobkyně a jejich napojení na technickou infrastrukturu postupně svěřeny do správy, z ničeho nevyplývá, že by tato správa zahrnovala i vyslovení souhlasu pro účely územního rozhodnutí. Nevyplývá to ani ze zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze ani z obecně závazné vyhlášky č. 55/2000 Sb. hl. m. Prahy, kterou se vydává Statut hlavního města Prahy (dále jen „OZV“). Svěřením pozemku nebo stavby do správy městské části se hlavní město Praha dle žalobkyně nezabývá veškerých povinností ani práv vlastníka.
18. Žalobkyně v *osmé žalobní námitce* konstatovala, že sedmou žalobní námitku uplatnila již v řízení před žalovaným, který se s ní však relevantně nevypořádal a namísto toho popsal postupné svěření pozemků do správy Městské části Praha-Zličín.
19. V *deváté žalobní námitce* žalobkyně uvedla, že došlo k porušení zásady legitimního očekávání a tento stav přitom z důvodu záměrných průtahů v řízení o povolení připojení pozemků žalobkyně k místní komunikaci Nedašovská trvá. Žalobkyně tedy zcela legitimně očekávala, že řízení bude do skončení tohoto řízení přerušeno. Pokud ÚMČ Praha 17 navzdory neskončení tohoto řízení, v němž je navíc řešena předběžná otázka ve vztahu k územnímu řízení, nepřerušil a zastavením řízení bez vyrozumění žalobkyně o jeho pokračování žalobkyni znemožnil nové přerušování navrhnout, legitimní očekávání žalobkyně porušil. Stejně toto její legitimní očekávání porušil i žalovaný, který prvostupňové rozhodnutí nezrušil.
20. Závěrem žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

21. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 10. 8. 2023 k *první žalobní námitce* uvedl, že správní řád v § 66 určuje, kdy je správní orgán povinen řízení zastavit. Tato povinnost v případě zastavení řízení pro neodstranění vad žádosti ve stanovené lhůtě podle § 66 odst. 1 písm. c) nemá vazbu na skutečnost, zda řízení bylo přerušeno či nikoli. Ustanovení § 64 ve spojení s § 45 odst. 2 správního řádu pouze umožňuje, aby správní orgán řízení přerušil („...může usnesením přerušit“). Správní řád nestanoví povinnost informovat žadatele o konci běhu lhůty, stanovené ve výzvě podle § 45 odst. 2 správního řádu. Procesní konstrukt nastolený žalobkyní by vytvářel dvě kategorie žadatelů – žadatele, kteří musí být informováni, protože stavební úřad využil svého oprávnění řízení přerušit podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu, a žadatele ostatní ve výsledku „diskriminované“, protože tito si musí běh lhůty sledovat sami. Nerovnost žadatelů správní řád neaprobujeme. Žalovaný k tomu již v napadeném rozhodnutí uvedl, že v řízení o žádosti není možné vyčkávat a dovozovat, že stavební úřad bude žadatele (snad předem) informovat o marném uplynutí lhůty a o skutečnosti, že řízení bude zastaveno.

22. Ke *druhé žalobní námitce* žalovaný poukázal na skutečnost, že na straně 4 napadeného rozhodnutí vysvětlil, že tato povinnost by dopadala jen na situaci, kdy by stavební úřad mohl přistoupit k vydání rozhodnutí ve věci, protože pouze tehdy by „pokračoval v řízení“. Správní řád ani stavební zákon nestanoví povinnost informovat žadatele o vydání územního rozhodnutí o skutečnosti, že lhůta poskytnutá k odstranění vad žádosti dle § 45 odst. 2 správního řádu již marně uplynula a řízení bude zastaveno.
23. Ke *třetí žalobní námitce* žalovaný konstatoval, že ÚMČ Praha 17 v Prodloužení lhůty ze dne 1. 10. 2014 při stanovení lhůty plně vyhověl požadavku žalobkyně. Žalovaný byl toho názoru, že smyslem určení lhůty k provedení úkonu je vymezit účastníkům konkrétní časový úsek za podmínky, aby nebyl ohrožen účel správního řízení, tj. vydání rozhodnutí ve věci. Tento požadavek žalobkyně navržená formulace lhůty splnila. Žalovaný považoval za nepodstatné, zda byla formulace lhůty s ohledem na pozdější závěr správních soudů nepřesná; ÚMČ Praha 17 při stanovení lhůty v roce 2014 zjevně nedisponoval znalostí, která vyplynula až z následné judikatury.
24. Ke *čtvrté žalobní námitce* žalovaný uvedl, že za situace, kdy řízení o povolení připojení pozemků žalobkyně k místní komunikaci (byť opakované) stále probíhá, by bylo zastavení územního řízení pouze z důvodu absence rozhodnutí o připojení znakem přílišného formalizmu a v rozporu s ochranou práv a oprávněných zájmů žalobkyně. V posuzovaném případě se však nejedná o jediný podklad, který v řízení stále absentuje, a který žalobkyně od roku 2013 nebyla schopna doložit. Vyčkávat na rozhodnutí o povolení připojení pozemků žalobkyně k místní komunikaci by tak bylo neúčelné a vedlo by k dalšímu prodlužování řízení.
25. K *páté žalobní námitce* žalovaný upozornil, že bylo na žalobkyni, aby před uplynutím lhůty k doplnění podkladů komunikovala s ÚMČ Praha 17 a požádala o prodloužení lhůty. Argumentace žalobkyně ve výsledku potvrzuje, že ve lhůtě stanovené ÚMČ Praha 17 nedoložila stanovisko EIA a že ke dni vydání prvostupňového řízení proces dle ZEIA ani neprobíhal.
26. K *šesté žalobní námitce* žalovaný uvedl, že § 86 stavebního zákona spolu s prováděcí vyhláškou č. 503/2006 Sb., stanoví požadavky na obsahové náležitosti žádosti o vydání územního rozhodnutí, kdy povinnou přílohou žádosti je mj. souhlas vlastníka pozemků, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn. Dále žalovaný uvedl, že ačkoliv je dle § 170 odst. 2 stavebního zákona vyvlastnění přípustné i k zajištění nezbytného přístupu, řádného užívání stavby nebo příjezdu k pozemku či stavbě, tak toto ustanovení odráží poznatky, plynoucí z judikatury, která stojí na závěru, že byla-li stavba správními orgány řádně povolena, existuje veřejný, a nikoliv jen soukromý zájem na jejím nerušeném užívání a zajištění přístupu k ní (rozsudek KS v Hradci Králové čj. 31 Ca 82/2000-51 ze dne 31.10.2000, rozsudek KS v Českých Budějovicích sp. zn. 10 Ca 65/98 ze dne 20.5.1998). Tato situace proto na posuzovaný případ nedopadá, protože Pietní park nebyl správními orgány povolen.
27. *Sedmou žalobní námitku* žalovaný shledal rovněž nedůvodnou, protože žalobkyně měla více než 1 rok (od obdržení výzvy ze dne 11. 7. 2013), aby získala a doložila souhlas hlavního města Prahy. Žalobkyně však do řízení nedoložila ani souhlas hlavního města Prahy ani souhlas Městské části Praha – Zličín.
28. K *osmé žalobní námitce* žalovaný konstatoval, že se s danou odvolací námitkou řádně vypořádal. Odkaz na posouzení provedené ÚMČ Praha 17 je judikaturou aprobován; rozhodnutí orgánu prvního a druhého stupně spolu tvoří jeden celek.

29. K *deváté žalobní námitce* žalovaný uvedl, že ÚMČ Praha 17 naposledy prodloužil lhůtu usnesením č. j. ÚMČP17 016250/2014/VYS/Ur ze dne 1. 10. 2014 (prodloužení lhůty ze dne 1.10.2014), proti kterému žalobkyně nebrojila odvoláním; zjevně z důvodu, že stavební úřad jejímu návrhu na stanovení lhůty plně vyhověl. Žalobkyně však ke dni uplynutí lhůty (ani ke dni vydání rozhodnutí o odvolání) Žádost nedoplnila a ani nepožádala o prodloužení lhůty. Stavebnímu úřadu nezbylo než řízení zastavit.
30. Žalovaný proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

V. Jednání před soudem

31. Při jednání konaném dne 29. 1. 2025 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích.
32. Žalobkyně zopakovala hlavní body své žalobní argumentace, zejména pokud jde o žalobní námitky první až třetí. Zdůraznila, že v roce 2014 žádala o prodloužení lhůty do skončení řízení o vydání stanoviska podle vodního zákona, protože předpokládala, že toto řízení bude trvat nejdéle. Proto žádala o prodloužení lhůty do skončení tohoto řízení. Závěrem navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
33. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, na jehož důvodech setrval a na vyjádření k žalobě a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
34. Návrh důkazu předloženého žalobkyní v rámci jednání před soudem (Oznámení pokračování v řízení ve věci vydání rozhodnutí o připojení pozemku k pozemní komunikaci ze dne 26. 3. 2021) soud zamítl, neboť z hlediska posouzení žalobních námitek nebyla tato listina relevantní. Další návrhy na provedení důkazů soud rovněž neprováděl, neboť se jednalo o listiny, které jsou součástí správního spisu, z něhož soud při přezkumu napadeného rozhodnutí obligatorně vychází. Správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008–117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

35. Žaloba byla podána včas ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a to v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
36. Z obsahu spisového materiálu, předloženého žalovaným správním orgánem, zjistil soud následující pro rozhodnutí relevantní skutečnosti.
37. Žádostí ze dne 26. 6. 2013 bylo zahájeno územní řízení vedené ÚMČ Praha 17, jakožto stavebním úřadem pod sp. zn. S-ÚMČP17 010928/2013 (dále též jen „řízení o umístění stavby“).
38. Následně byla žalobkyně Výzvou ÚMČ Praha 17 ze dne 11. 7. 2013 vyzvána k doplnění podkladů Žádosti (bližší specifikace rozsahu objektů; seznam osob oprávněných z věcných práv k dotčeným pozemkům; rozhodnutí o změně využití pozemků; závazná stanoviska;

koordinovaná stanoviska; souhlasy, stanoviska, doklady nebo smlouvy vlastníků dotčených pozemků; modelové hodnocení kvality ovzduší; akustickou studii; stanovení radonového indexu; hydrogeologický průzkum; textovou část dokumentace a situační výkresy), k čemuž jí byla stanovena lhůta do 31. 12. 2013 a řízení bylo do doby doplnění požadovaných dokladů přerušeno.

39. Žalobkyně požádala dne 20. 12. 2013 o prodloužení lhůty k doplnění podkladů do 30. 7. 2014, mj. z důvodu probíhajícího vodoprávního řízení pod sp. zn. S-ÚMČP17 13812/2013, k čemuž doložila rozhodnutí ÚMČ Praha 17, jakožto vodoprávního úřadu ze dne 25. 10. 2013, č. j. ÚMČP17 017591/2013/ŽPD/Zar, kterým byla žádost žalobkyně 26. 10. 2013 o souhlas ke stavbě v ochranném pásmu vodních zdrojů zamítnuta (dále jen „rozhodnutí ve vodoprávním řízení ze dne 25. 10. 2013“) a proti kterému podala žalobkyně odvolání.
40. Dne 30. 12. 2013 doložila žalobkyně na základě Výzvy ÚMČ Praha 17 ze dne 11. 7. 2013 částečné doplnění své Žádosti ze dne 26. 6. 2013 (dále jen „doplnění Žádosti ze dne 30. 12. 2013“).
41. ÚMČ Praha 17 dne 13. 1. 2014 usnesením č. j. ÚMČP17 021015/2013/VYS/Ja vyhověl žádosti žalobkyně o prodloužení lhůty k doplnění podkladů do 30. 7. 2014.
42. Dne 14. 1. 2014 ÚMČ Praha 17 sdělil žalobkyni k jejímu doplnění Žádosti ze dne 30. 12. 2013, že nebyly odstraněny veškeré nedostatky dle Výzvy ÚMČ Praha 17 ze dne 11. 7. 2013, doplnění Žádosti je proto považováno za částečné a řízení zůstává přerušeno.
43. Dne 17. 2. 2014 podala žalobkyně k ÚMČ Praha 17 žádost o vydání rozhodnutí o změně využití území s návrhem na spojení s řízením o umístění stavby. Téhož dne bylo ÚMČ Praha 17 doručeno další (částečné) doplnění Žádosti ze dne 16. 2. 2014.
44. Dne 3. 3. 2014 bylo na základě odvolání žalobkyně rozhodnutí ve vodoprávním řízení ze dne 25. 10. 2013 zrušeno, a to rozhodnutím žalovaného sp. zn. S-MHMP-1498420/2013/OZP-V-867/R-160/Bor (dále jen „Zrušení prvního rozhodnutí ve vodoprávním řízení“).
45. Řízení o změně využití území a řízení o umístění stavby byla usnesením ze dne 26. 3. 2014, č. j. ÚMČP17 005144/2014/VYS/Ur spojena do společného řízení (dále jen „společné územní řízení“), o čemž byla žalobkyně informována sdělením ze dne 26. 3. 2014; současně byla žalobkyně upozorněna, že vzhledem k dosud neodstraněným nedostatkům Žádosti, vedoucím k přerušení řízení, zůstává společné řízení nadále přerušeno s lhůtou pro doplnění do 30. 6. 2014.
46. Dne 30. 6. 2014 podala žalobkyně k ÚMČ Praha 17 další částečné doplnění dokladů k podané Žádosti včetně písemností o postupech při projednávání s dotčenými orgány a opětovnou žádost o prodloužení termínu k doplnění zbývajících dokladů s nově navrženou lhůtou „do doby 10-ti dnů od právní moci rozhodnutí, jímž bude skončeno řízení vedené Úřadem Městské části Praha 17, Odbor životního prostředí a dopravy pod sp.zn.: S-ÚMČP17 013812/2013“. Žádost o prodloužení lhůty k doplnění byla odůvodněna tím, že se žalobkyni z objektivních důvodů dosud nepodařilo všechny zbývající doklady zajistit. Jedná se o doklady, jejichž vydání je předmětem dosud neukončených správních řízení, jejichž délku nemůže žalobkyně nijak sama ovlivnit (dále jen „Žádost ze dne 30. 6. 2014“).
47. ÚMČ Praha 17 usnesením ze dne 4. 7. 2014, č. j. ÚMČP17 011362/2014/VYS/Ur Žádost ze dne 30. 6. 2014 zamítl a usnesením z téhož dne č. j. ÚMČP17 010928/2013/VYS/Ur bylo

řízení zastaveno pro neodstranění podstatných vad Žádosti, neboť ve stanovené lhůtě do 30. 6. 2014 nebylo doloženo:

- pravomocné rozhodnutí o udělení souhlasu dle § 17 vodního zákona vydané příslušným vodoprávním úřadem (Odbor životního prostředí a dopravy ÚMČ Praha 17);
- rozhodnutí příslušného silničního správního úřadu o připojení nemovitosti k pozemní komunikaci při ul. Halenkovská a Nedašovská dle § 10 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), s doložkou o nabytí právní moci (Odbor životního prostředí a dopravy ÚMČ Praha 17);
- stanovisko k posouzení vlivů záměrů na životní prostředí dle ZEIA (Ministerstvo životního prostředí – na základě závěru zjišťovacího řízení ze dne 14. 2. 2014 se závěrem, že záměr má významný vliv na životní prostředí a bude posuzován dle zákona);
- závazné stanovisko Odboru životního prostředí žalovaného, jako dotčeného orgánu dle zvláštních předpisů;
- doklad nebo smlouva prokazující právo provést stavbu nebo opatření k pozemkům, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, a které nejsou ve vlastnictví žadatele dle § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, případně souhlas vlastníků dotčených pozemků dle § 86 odst. 3 stavebního zákona:
 - č. parc. 668/5, 668/41 k. ú. Zličín (Hl. m. Praha),
 - č. parc. 334, 775/1, 776/14 a 776/15 k. ú. Zličín (Městská část Praha Zličín jako osoba se svěřenou správou nemovitostí ve vlastnictví obce)

(dále jen „první usnesení o zastavení řízení“).

48. Proti usnesení o zamítnutí Žádosti ze dne 30. 6. 2014, jakož i proti prvnímu usnesení o zastavení řízení podala žalobkyně odvolání a na základě výsledků odvolacího řízení byla obě usnesení rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 8. 2014, č. j. MHMP 1103321/2014 (sp. zn.: SMHMP 1094762/2014/SUP/Pr) zrušena a věc byla vrácena k pokračování ve společném územní řízení (dále jen „zrušení prvního usnesení o zastavení řízení“).
49. Dne 27. 8. 2014 si ÚMČ Praha 17 vyžádal od Odboru životního prostředí a dopravy ÚMČ Praha 17 a od Odboru životního prostředí žalovaného sdělení předpokládané délky probíhajících řízení za účelem přizpůsobení stanovení lhůty k doplnění dokladů ve společném územním řízení. Téhož dne požádal ÚMČ Praha 17 o vyjádření Odbor evidence, správy a využití majetku žalovaného a Městskou část Praha Zličín, zda jimi, jakožto vlastníky pozemků, byly k záměru žalobkyně vydány příslušné souhlasy, popř. příslušné smlouvy, které dle žalobkyně byly doloženy.
50. ÚMČ Praha 17 obdržel od Odboru životního prostředí a dopravy ÚMČ Praha 17 dne 3. 9. 2014 informaci, že řízení o udělení souhlasu dle § 17 vodního zákona je po proběhnutém odvolacím řízení usnesením ze dne 4. 4. 2014 přerušeno z důvodů probíhajícího procesu posouzení záměru na životní prostředí (EIA) dle ZEIA u Odboru životního prostředí žalovaného, a že za současného stavu nelze délku řízení dle § 17 vodního zákona odhadnout.
51. ÚMČ Praha 17 dále obdržel od Odboru životního prostředí a dopravy ÚMČ Praha 17 dne 3. 9. 2014 informaci ve věci rozhodnutí o připojení pozemků podle § 10 zákona o pozemních komunikacích, a sice že předmětné správní řízení je ukončeno rozhodnutími pod č. j. ÚMČP17 004386/2017/ŽPD/Ky ze dne 18. 3. 2014 (ul. Halenkovská) a č. j. ÚMČP17

004613/2014/ŽPD/Ky ze dne 18. 3. 2014 (ul. Nedašovská), kterými byla žádost o připojení k těmto komunikacím zamítnuta a která byla v rámci odvolacích řízení potvrzena rozhodnutími nadřízeného správního orgánu (Odbor dopravních agend MHMP) ze dne 7. 7. 2014, č. j. MHMP- 988652/2014/ODA-04/Ze (napojení na ul. Halenkovská) a ze dne 21. 7. 2014, č. j. MHMP-1056764/2014/ODA-04/Ze (napojení na ul. Nedašovská), která jsou v právní moci (dále jen „řízení o připojení pozemků“).

52. ÚMČ Praha 17 dále obdržel od Městské části Praha Zličín dne 9. 9. 2014 vyjádření, že nevydala a nevydá žádný souhlas s umístěním inženýrských sítí na pozemcích č. parc. 668/5, 668/41, 334, 775/1, 776/14 a 776/15 v k. ú. Zličín.
53. ÚMČ Praha 17 rovněž obdržel od Odboru životního prostředí žalovaného dne 16. 9. 2014 informaci, že proces posuzování dle ZEIA k vydání stanoviska v současné době probíhá a odhadovaná minimální doba vydání stanoviska je 8 měsíců. Po ukončení procesu EIA a vydání stanoviska bude následně vydáno závazné stanovisko Odboru životního prostředí žalovaného jako dotčeného orgánu dle zvláštních předpisů.
54. Usnesením ÚMČ Praha 17 ze dne 1. 10. 2014, č. j. ÚMČP17 016250/2014/VYS/Ur byla lhůta k provedení úkonu prodloužena v návaznosti na žádost žalobkyně ze dne 30. 6. 2014 do „10-ti dnů od právní moci rozhodnutí, jímž bude skončeno řízení ve věci udělení souhlasu dle § 17 zákona č. 254/2001 Sb, o vodách, v platném znění, vedené Úřadem Městské části Praha 17, Odbor životního prostředí a dopravy pod sp.zn.: S-ÚMČP17 013812/2013“ (Prodloužení lhůty ze dne 1. 10. 2014).
55. Dne 2. 12. 2014 ÚMČ Praha 17 požádal opětovně Odbor evidence, správy a využití majetku žalovaného o vyjádření ve věci vlastnictví pozemků a udělení souhlasu se záměrem, na kterou bylo zodpovězeno, že pozemky č. parc. 668/5 a 668/41 v k. ú. Zličín byly s účinností od 1. 11. 2014 svěřeny Městské části Praha Zličín a za vlastníka se bude vyjadřovat nadále Městská část Praha Zličín.
56. Dne 25. 11. 2016 žalobkyně ÚMČ Praha 17 oznámila odstoupení od části záměru z důvodu prodeje části pozemků. Dle upřesňující informace jsou záměrem dotčeny pozemky ve vlastnictví žalobkyně č. parc. 668/3, 673/1, 673/3 a 674/5 v k. ú. Zličín a dále pozemky pro umístění inženýrských sítí č. parc. 668/5 a 668/41 a 775/1 v k. ú. Zličín.
57. Dne 23. 4. 2018 se ÚMČ Praha 17 opětovně obrátil na Odbor životního prostředí a dopravy ÚMČ Praha 17 s dotazem na stav řízení o udělení souhlasu dle § 17 vodního zákona.
58. V rámci vodoprávního řízení bylo dne 25. 4. 2018 vydáno Odborem životního prostředí a dopravy ÚMČ Praha 17 závazné (nesouhlasné) stanovisko č. j. ÚMČP17 006824/2018/ŽPD/Ci, které bylo na základě odvolání žalobkyně v odvolacím řízení rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 9. 2018, č. j. MHMP 1399562/2018, zrušeno. Následně Odbor životního prostředí a dopravy ÚMČ Praha 17 vydal dne 19. 8. 2019 rozhodnutí č. j. ÚMČP17 012910/2019/ŽPD/Ci, kterým byl udělen souhlas dle § 17 vodního zákona. Toto rozhodnutí bylo opět v rámci odvolacího řízení zrušeno rozhodnutím č. j. MHMP 117764/2020 ze dne 10. 2. 2020 a vráceno k novému projednání. Následně byl k řízení v dané věci, po vyloučení úředně oprávněné osoby Odboru životního prostředí a dopravy ÚMČ Praha 17, pověřen vodoprávní úřad ÚMČ Praha 6, který vydal dne 21. 9. 2021 rozhodnutí č. j. MCP6 328335/2021, jímž žádost o vydání souhlasu dle § 17 vodního zákona zamítl (dále jen „rozhodnutí ÚMČ Praha 6 ze dne 21. 9. 2021“). V odvolacím řízení bylo rozhodnutí ÚMČ Praha 6 ze dne 21. 9. 2021 Odborem životního prostředí žalovaného změněno

rozhodnutím ze dne 15. 6. 2022, č. j. MHMP 875930/2022, které bylo doručeno žalobkyni dne 17. 6. 2022, tak, že souhlas dle § 17 vodního zákona byl udělen (dále jen „Závazné stanovisko ze dne 15. 6. 2022“).

59. Následně v lednu 2023 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým bylo společné územní řízení zastaveno, neboť lhůta pro odstranění podstatných vad Žádosti v návaznosti na rozhodnutí o udělení souhlasu dle § 17 vodního zákona uplynula dne 27. 6. 2022 (tj. uplynutím 10 dnů od právní moci rozhodnutí, jímž bylo skončeno řízení ve věci udělení souhlasu dle § 17 vodního zákona), aniž by žalobkyně doplnila:

- rozhodnutí příslušného silničního správního úřadu o povolení připojení nemovitosti k pozemní komunikaci při ul. Nedašovská k redukovanému záměru dle § 10 zákon o pozemních komunikacích (Odbor životního prostředí a dopravy ÚMČ Praha 17);
- stanovisko k posouzení vlivů záměrů na životní prostředí ZEIA (Ministerstvo životního prostředí – na základě závěru zjišťovacího řízení ze dne 14. 2. 2014 se závěrem, že záměr má významný vliv na životní prostředí a bude posuzován dle zákona);
- závazné stanovisko Odboru životního prostředí žalovaného jako dotčeného orgánu dle zvláštních předpisů;
- doklad nebo smlouva prokazující právo provést stavbu nebo opatření k pozemkům, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn (v návaznosti na informaci o zúžení záměru ze dne 25. 11. 2016) a které nejsou ve vlastnictví žadatele dle § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, případně souhlas vlastníků dotčených pozemků dle § 86 odst. 3 stavebního zákona:
 - č. parc. 668/5, 668/41 v k. ú. Zličín (původně hlavní město Praha, nově s účinností od 1. 11. 2014 svěřeny Městské části Praha Zličín) – přípojka splaškové kanalizace a STL plynovodní přípojka
 - č. parc. 775/1 v k. ú. Zličín (Městská část Praha Zličín jako osoba se svěřenou správou nemovitostí ve vlastnictví obce) – přípojka splaškové kanalizace.

60. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně včasné odvolání, o kterém bylo rozhodnuto žalobou nyní napadeným rozhodnutím (viz shora).

61. Při posouzení věci vycházel soud z následující právní úpravy.

62. Dle § 45 odst. 2 správního řádu „[n]emá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit (§ 64).“

63. Dle § 65 odst. 1 správního řádu „[p]o dobu přerušení řízení činí správní orgán a účastníci úkony, kterých je zapotřebí k odstranění důvodů přerušení. Správní orgán může rovněž činit úkony podle § 137 odst. 1 a § 138. Lhůty týkající se provádění úkonů v řízení neběží. Lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci přestává běžet již dnem, kdy nastal některý z důvodů uvedených v § 64 odst. 1, a neskončí dříve než 15 dnů ode dne, kdy přerušení řízení skončilo.“

64. Dle § 65 odst. 2 správního řádu „[s]právní orgán pokračuje v řízení, jakmile odpadne překážka, pro niž bylo řízení přerušeno, nebo uplyne lhůta určená správním orgánem podle § 64 odst. 2 nebo 3. Bylo-li řízení přerušeno podle § 64 odst. 2 nebo 3, může v řízení správní orgán pokračovat též na požádání účastníka, který požádal o jeho přerušení. O tom, že v řízení pokračuje, vyrozumí správní orgán účastníky a provede o tom záznam do spisu.“

65. Dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu „[ř]ízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže [...] žadatel v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení, [...]“.
66. Dle § 86 odst. 2 písm. a) stavebního zákona „[k] žádosti o vydání územního rozhodnutí žadatel připojí souhlas k umístění stavebního záměru podle § 184a, [...]“.
67. Dle § 86 odst. 3 stavebního zákona „[s]tanoví-li tak zvláštní právní předpis, nebo pokud bude navrhovaný záměr svými negativními vlivy překračovat limitní hodnoty stanovené zvláštními právními předpisy za hranicí pozemku určeného k jeho realizaci, předloží žadatel současně žádost o vydání rozhodnutí o ochranném pásmu.“
68. Dle § 170 odst. 2 stavebního zákona „[p]rávo k pozemku nebo stavbě lze odejmout nebo omezit též k vytvoření podmínek pro nezbytný přístup, řádné užívání stavby nebo příjezd k pozemku nebo stavbě.“
69. Dle § 184a odst. 1 stavebního zákona „[n]ení-li žadatel vlastníkem pozemku nebo stavby a není-li oprávněn ze služebnosti nebo z práva stavby požadovaný stavební záměr nebo opatření uskutečnit, dokládá souhlas vlastníka pozemku nebo stavby. Není-li žadatel o povolení změny dokončené stavby jejím vlastníkem, dokládá souhlas vlastníka stavby. K žádosti o povolení změny dokončené stavby v bytovém spoluvlastnictví vlastník jednotky dokládá souhlas společenství vlastníků, nebo správce, pokud společenství vlastníků nevzniklo.“
70. Dle § 184a odst. 3 stavebního zákona „[s]ouhlas se nedokládá, je-li pro získání potřebných práv k pozemku nebo stavbě pro požadovaný stavební záměr nebo opatření stanoven účel vyvlastnění zákonem.“
71. Soud o věci uvažil následovně.
72. V první řadě soud ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí některou z vad, jejichž existenci je povinen zkoumat z úřední povinnosti ve smyslu § 76 s. ř. s. Nadto žalobkyně nedostatečné vypořádání odvolací argumentace namítala v žalobní námitce druhé a osmé.
73. Nepřezkoumatelností zákon rozumí buď nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů rozhodnutí, přičemž argumentace žalobkyně směřuje k druhému důvodu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
74. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006–63, č. 1112/2007 Sb. NSS) nebo se nevypořádá se všemi odvolacími námitkami (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71).
75. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, „[z] odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.“ Z právní věty výše uvedeného rozhodnutí zároveň vyplývá, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

76. Požadavek přezkoumatelnosti odůvodnění správního rozhodnutí však neznamená, že je správní orgán povinen jednotlivě reagovat na každé dílčí tvrzení účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je namístě jen tehdy, pokud správní orgán opomene podstatnou námitku účastníka řízení vypořádat zcela (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, a ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2022, č. j. 10 As 404/2020-28, „[z]rušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013 č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28).“
77. Žalobkyně v rámci druhé žalobní námitky namítala, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostatečně vypořádal její první odvolací námitku, kterou napadala absenci vyrozumění o pokračování v řízení.
78. Z obsahu spisového materiálu soud ověřil, že žalovaný na straně 4 napadeného rozhodnutí vypořádal první odvolací námitku žalobkyně ve zcela dostatečném rozsahu, když uvedl, že v nyní „posuzovaném případě však „překážka řízení neodpadla“, protože odvolatelka ve stanovené lhůtě (ani později) požadované podklady nedoplnila. V řízení tudíž nebylo pokračováno a došlo k jeho zastavení z procesních důvodů.“ Dále žalovaný vymezil, že vyrozumění, kterého se žalobkyně dovolávala, by bylo na místě za situace, kdy „by správní orgán po kompletním doplnění podkladů v řízení pokračoval. V takovém případě by byl povinen oznámit tuto skutečnost účastníkům řízení a tím jim umožnit uplatňovat jejich práva ve smyslu ust. § 36 správního řádu, protože by směřoval k vydání rozhodnutí ve věci.“
79. Dle stanoviska soudu v napadeném rozhodnutí uvedené odůvodnění první odvolací námitky představuje logický a přezkoumatelný právní názor žalovaného. Z odůvodnění je zjevné, na základě jakých úvah dospěl žalovaný k závěru, že nebylo jeho povinností vyrozumět žalobkyni o pokračování v řízení. Nesouhlas žalobkyně se způsobem vypořádání odvolací námitky nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu nezpůsobuje (viz analogicky rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 - 37). Soud proto druhou žalobní námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.
80. Osmou žalobní námitkou žalobkyně dále namítala, že se žalovaný nevypořádal s její pátou odvolací námitkou, tedy s námitkou, že z ničeho nevyplývá, že by správa pozemků hlavního města Prahy svěřená Městské části Praha-Zličín zahrnovala i vyslovení souhlasu pro účely územního rozhodnutí. Z obsahu spisového materiálu soud zjistil, že žalovaný na straně 7 napadeného rozhodnutí odkázal namísto vlastního vypořádání páté odvolací námitky na závěry prvostupňového rozhodnutí, s nimiž se ztotožnil.
81. Soud na tomto místě poznamenává, že odvolací orgán dostojí své přezkumné povinnosti i tak, že pouze doplní odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání jsou v takovém případě vyplněny odůvodněním prvostupňového

rozhodnutí, které tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek s rozhodnutím o odvolání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 161/2013-25).

82. Dle ustálené judikatury NSS je správní řízení „ovládáno zásadou jednotnosti řízení. Tato zásada znamená, že řízení představuje jeden celek až do vydání rozhodnutí a pojímá se dohromady (ve svém komplexu). Jako jeden celek jsou vnímána též všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek ze dne 15. 3. 2017, č. j. 5 Azs 270/2016-39). V této souvislosti je přitom třeba zdůraznit, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003–56, publikováno pod č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007–80).“ Odkaz na závěry prvostupňového rozhodnutí, s nimiž se odvolací orgán ztotožní, je proto na základě citované judikatury Nejvyššího správního soudu možný.
83. V prvostupňovém rozhodnutí uvedl ÚMČ Praha 17 na straně 7, že „[d]le § 34 odst.3 zákona 131/2000 Sb. o hlavním městě Praze, v platném znění, Městské části nakládají za podmínek stanovených tímto zákonem a Statutem se svěřeným majetkem hlavního města Prahy. Městské části vykonávají při nakládání se svěřeným majetkem hlavního města Prahy práva a povinnosti vlastníka v rozsahu vymezeném tímto zákonem a Statutem. Dle § 17 obecně závazné vyhlášky č.55/2000 Sb., hl. m. Prahy, kterou se vydává Statut hl. m. Prahy, v platném znění, Městské části vykonávají při nakládání se svěřeným majetkem hlavního města Prahy všechna práva a povinnosti vlastníka a rozhodují o všech majetkoprávních úkonech v plném rozsahu.“
84. Uvedená argumentace je dle názoru soudu zcela dostatečná a srozumitelná a poskytuje žalobkyni jasnou odpověď na otázku, z čeho vyplývá, že správa pozemků hlavního města Prahy svěřená Městské části Praha-Zličín zahrnovala i vyslovení souhlasu pro účely územního rozhodnutí. Ani osmá žalobní námitka proto není důvodná.
85. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zjevné, na základě jakých úvah dospěl žalovaný k závěrům v rozhodnutí uvedeným a jaké skutečnosti jej k nim vedly. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je vystavěno na jasném, srozumitelném a uceleném argumentačním systému (viz nálezy ÚS ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 – 43) a jedná se tak o rozhodnutí plně přezkoumatelné.
86. Jelikož soud neshledal důvody pro to, aby zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení, které by bránily jeho přezkoumání v rozsahu namítaných žalobních bodů (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009–84), přikročil k vlastnímu přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích žalobkyní uplatněných námitek.
87. První žalobní námitkou žalobkyně namítala, že nebyla v rozporu s § 65 odst. 2 správního řádu vyrozuměna o pokračování v řízení. Stěžejní otázkou je, zda prvostupňový orgán měl v daném případě povinnost ve společném územním řízení pokračovat a pokud ano, tak jestli byla žalobkyně nevyrozuměním o pokračování v řízení závažně zkrácena na svých procesních právech.
88. K otázce pokračování řízení po jeho přerušení ve smyslu § 65 odst. 2 správního řádu se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 24. 11. 2016, č. j. 9 Azs 210/2016–48, kde konstatoval: „Dle výše uvedeného může správní orgán pokračovat v řízení jen v případě, že odpadne překážka řízení, popř. uplyne lhůta, pokud ji určil dle § 64 odst. 2 nebo 3 spr. ř., což se v projednávaném případě nestalo. Pokud účastník řízení neodstraní podstatné vady žádosti, tedy

neodpadne překážka řízení, musí správní orgán řízení zastavit. Správní orgán I. stupně měl, po uplynutí lhůty k odstranění podstatných vad žádosti, bez dalšího řízení zastavit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015–24, nebo ze dne 28. 1. 2010, č. j. 9 As 36/2009 – 78).“

89. Ve skutkově obdobném případě, kde rovněž bylo namítáno nevyrozumění o pokračování v řízení, které bylo pro neodstranění vad bez dalšího zastaveno, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 9. 2018, č. j. 6As 107/2018-30, dospěl k závěru, že „v daném případě nebyly splněny podmínky pro pokračování v řízení. Nebyla totiž splněna ani podmínka odpadnutí překážky řízení, ani uplynutí lhůty ve smyslu § 65 odst. 2 správního řádu. Zastavit řízení však mohl správní orgán I. stupně pouze pokud žádost obsahovala takové vady, které nedovolily ministerstvu žádost posoudit meritorně. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015–24, zdůraznil, „že řízení lze zastavit jedinež tehdy, pokud jsou vady takové intenzity, že právě kvůli nim nelze v řízení pokračovat. Důvodem pro zastavení řízení tedy není jakákoliv vada formální, např. vada v označení správního orgánu, ale pouze taková vada, která svou povahou skutečně brání pokračování v řízení, resp. brání tomu, aby bylo možné žádost z obsahového hlediska projednávat.“
90. V nyní projednávané věci bylo společné územní řízení (na podkladě žádosti žalobkyně ze dne 30. 6. 2014 o prodloužení lhůty) naposledy přerušeno Prodloužením lhůty ze dne 1. 10. 2014, a to v souladu s § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu, dle kterého může správní orgán řízení usnesením přerušit současně s výzvou k odstranění nedostatků žádosti podle § 45 odst. 2 správního řádu. Současně byla žalobkyně v Prodloužení lhůty ze dne 1. 10. 2014 upozorněna, že pokud ve stanovené lhůtě neodstraní podstatné vady Žádosti, spočívající v nepředložení požadovaných podkladů k rozhodnutí, bude společné územní řízení zastaveno. Žalobkyně dle obsahu správního spisu podklady vymezené v prvostupňovém rozhodnutí ve stanovené lhůtě (ani poté) nedoložila, což ostatně žalobkyně ani nespornuje.
91. V projednávaném případě proto nebyly splněny podmínky pro pokračování v řízení. Nebyla totiž splněna podmínka odpadnutí překážky řízení, neboť žalobkyně požadované podklady nedoložila, přičemž lhůta, po kterou bylo řízení přerušeno, marně uplynula. ÚMČ Praha 17 tak byl oprávněn řízení bez dalšího zastavit, neboť vady Žádosti mu nedovolily Žádost žalobkyně věcně posoudit. Procesní postup ÚMČ Praha 17 spočívající v zastavení společného územního řízení byl v souladu se správním řádem.
92. K poukazu žalobkyně na související porušení § 36 odst. 3 správního řádu, kdy se nemohla vyjádřit k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním, soud odkazuje na závěry Krajského soudu v Ústí nad Labem, který v rozsudku ze dne 29. 2. 2016, č. j. 15 A 196/2013-49, mj. konstatoval, že z § 36 odst. 3 správního řádu „jednoznačně vyplývá, že se vztahuje na rozhodnutí ve věci, a nikoliv na pouhá procesní rozhodnutí, mezi něž dozajista patří i rozhodnutí o zastavení řízení.“ Lze proto uzavřít, že ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu se vztahuje výlučně na rozhodnutí ve věci samé, nikoliv na pouhá procesní rozhodnutí, mezi něž patří i rozhodnutí o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) téhož zákona.
93. První žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou.
94. Třetí žalobní námitkou žalobkyně namítala, že Závazné stanovisko ze dne 17. 6. 2022 nenabývá právní moci, proto nemohla uplynout lhůta, která se od jeho právní moci odvíjí.
95. Soud předně přisvědčuje žalobkyni, že závazné stanovisko skutečně nenabývá právní moci. Argumentace žalovaného není zcela případná, neboť nejde o nové pojetí závazných

stanovisek, které by přinesl až rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 7. 2022, č. j. 17 A 61/2022-15. K uvedeným závěrům totiž Nejvyšší správní soud dospěl již v rozsudku ze dne 14. 5. 2009, č. j. 1 As 20/2009-70, v němž uvedl, že „[r]ozdíl mezi rozhodnutím a závazným stanoviskem je přitom zcela zásadní. Rozhodnutí je totiž aktem, který je adresován účastníkům řízení a směřuje vně veřejné správy. Zavazuje účastníky řízení a též orgány veřejné správy, nabývá právní moci a zakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté (§ 48 a § 73 nového správního řádu). Naproti tomu závazné stanovisko není určeno účastníkům řízení, nýbrž směřuje toliko k orgánu veřejné správy, jenž vydává finální rozhodnutí. Nezavazuje přímo účastníky řízení o vydání finálního rozhodnutí, ale pouze orgány veřejné správy, navenek působí nepřímě teprve prostřednictvím finálního aktu, pro jehož výrok je závazné (viz Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část, 6. vydání, Praha: C. H. Beck, 2006, s. 231 - 232). Závazné stanovisko nenabývá právní moci a nezakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008-126, bod 34).“

96. Soud přesto neshledal třetí žalobní námitku důvodnou. Okamžik, ke kterému byla vztažena stanovená lhůta k doplnění podkladů v Prodloužení lhůty ze dne 1. 10. 2014, vycházel a plně odpovídal znění navrženému žalobkyní v žádosti ze dne 30. 6. 2014, tedy slovy žalobkyně „do doby 10-ti dnů od právní moci rozhodnutí, jímž bude skončeno řízení vedené Úřadem Městské části Praha 17, Odbor životního prostředí a dopravy pod sp.zn.: S-ÚMČP17 013812/2013“. Jak žalobkyni, tak i žalovanému bylo tedy zjevné, jakým okamžikem k uplynutí lhůty dojde, tedy že se tak stane 10 dní po vydání, resp. doručení stanoviska podle vodního zákona. Při jednání před soudem žalobkyně ostatně potvrdila, že v roce 2014 žádala o prodloužení lhůty do skončení řízení o vydání stanoviska podle vodního zákona, protože předpokládala, že toto řízení bude trvat nejdéle. Proto žádala o prodloužení lhůty do skončení tohoto řízení. Tvrzení žalobkyně obsažené ve třetí žalobní námitce proto soud považuje za účelové a přičítá se smyslu institutu stanovení lhůty k odstranění vad podání. Optikou současného postoje žalobkyně by lhůta k odstranění vad Žádosti nemohla nikdy uplynout, což zcela evidentně nebylo zamýšleným smyslem žádosti o prodloužení lhůty, podané žalobkyní dne 30. 6. 2014.
97. Přestože tedy závazné stanovisko skutečně nenabývá právní moci ani nezakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté, je třeba okamžik, ke kterému byl konec lhůty stanoven, posuzovat v souladu se smyslem institutu stanovení lhůty k provedení požadovaného úkonu. Prodloužení lhůty ze dne 1. 10. 2014 je proto nutné chápat jako prodloužení lhůty k odstranění vad Žádosti do 10-ti dnů od doručení závazného stanoviska, jímž bude skončeno řízení ve věci udělení souhlasu dle § 17 vodního zákona, vedené Úřadem Městské části Praha 17, Odbor životního prostředí a dopravy pod sp. zn.: S-ÚMČP17 013812/2013, žalobkyni. K tomu došlo dne 17. 6. 2022, lhůta pro odstranění vad Žádosti proto uplynula dne 27. 6. 2022. Bylo na žalobkyni, aby v souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* běh lhůty sama sledovala a případně opětovně (tak jako již dříve v minulosti) požádala o její prodloužení, což však žalobkyně tentokrát nečinila.
98. Žalobkyně ve čtvrté žalobní námitce namítala, že v době zastavení společného územního řízení stále probíhalo řízení vedené před ÚMČ Praha 17 o povolení připojení nemovitosti k pozemní komunikaci dle § 10 zákona o pozemních komunikacích, proto mělo dojít k jeho dalšímu přerušování.
99. Jak již soud vyložil v reakci na první žalobní námitku shora, která se čtvrtou žalobní námitkou úzce souvisí, podmínky pro pokračování ve společném územním řízení nebyly v daném případě splněny. Nebyla totiž splněna podmínka odpadnutí překážky řízení, neboť žalobkyně vytýkané podstatné vady Žádosti ve stanovené lhůtě neodstranila. Po marném

uplynutí lhůty stanovené v Prodloužení lhůty ze dne 1. 10. 2014 tak došlo bez dalšího k zastavení řízení, neboť požadované doklady nebyly ve stanovené lhůtě (ani poté až do vydání prvostupňového rozhodnutí v lednu 2023) žalobkyní doplněny. Marným uplynutím lhůty stanovené v Prodloužení lhůty ze dne 1. 10. 2014 nedošlo k pokračování v řízení (neboť nikdy neodpadla překážka řízení), a tudíž ani nemohlo dojít k jeho novému přerušení z důvodu dosud probíhajícího řízení vedeného před ÚMČ Praha 17 o povolení připojení nemovitosti k pozemní komunikaci dle § 10 zákona o pozemních komunikacích, jak se mylně domnívá žalobkyně. Skutečnost, že se ÚMČ Praha 17 o doručení Závazného stanoviska ze dne 15. 6. 2022 dozvěděl až se značným časovým odstupem na uvedeném nic nemění, neznamená to, že v tomto časovém úseku společné územní řízení pokračovalo. Pokud by žalobkyně usilovala o další přerušení společného územního řízení, musela by o přerušení řízení ÚMČ Praha 17 požádat před uplynutím stanovené lhůty stejně, jako to učinila například již dne 20. 12. 2013 a dne 30. 6. 2014.

100. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24, „[d]ůvodem pro zastavení řízení tedy není jakákoliv vada formální, např. vada v označení správního orgánu, ale pouze taková vada, která svou povahou skutečně brání pokračování v řízení, resp. brání tomu, aby bylo možné žádost z obsahového hlediska projednávat. V posuzovaném případě se jednalo o doklady, které byl žalobce k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinen předložit ze zákona (§ 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Jejich nedoložení tak ve svém důsledku znamenalo nemožnost tyto podklady z formálního i obsahového hlediska posoudit, a proto lze konstatovat, že žalobce neodstranil podstatné vady žádosti. Správní orgán I. stupně pak v odůvodnění svého rozhodnutí tuto skutečnost dostatečně zdůvodnil, když v nedoložení zcela konkrétních zákonem požadovaných podkladů k žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu za účelem podnikání shledal podstatnou vadu předmětné žádosti bránící pokračování řízení. Krajský soud tedy nesprávně vyhodnotil, že správní orgány vůbec nevyložily, z jakých konkrétních důvodů pokládaly nedoložení chybějících dokladů za podstatné vady žádosti.“
101. Rovněž v nyní posuzovaném případě se jednalo o podklady, jejichž nedoložení bránilo meritornímu posouzení Žádosti žalobkyně, a tedy podstatnou vadu Žádosti bránící pokračování v řízení. Nejvyšší správní soud již dříve judikoval v rozsudku ze dne 10. 3. 2010, č. j. 6 As 57/2009 – 72, že „[s]právní řád obecně spojuje s žadatelovou nečinností zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.“ Jelikož žalobkyně ÚMČ Praha 17 ve stanovené lhůtě nedoložila ani Závazné stanovisko ze dne 15. 6. 2022, přestože je měla k dispozici, natož jakýkoli další z požadovaných podkladů, a současně včas nepožádala o prodloužení lhůty, bylo vydání prvostupňového rozhodnutí, jímž bylo společné územní řízení zastaveno, v souladu se správním řádem.
102. Pátá žalobní námitka byla koncipována jako obdoba čtvrté žalobní námitky, toliko se vztahovala k posouzení vlivů dle ZEIA. Soud proto, pokud jde o její vypořádání, odkazuje na shora uvedené. K tomu toliko doplňuje, že v době zastavení společného územního řízení nebylo posouzení dle ZEIA z podnětu žalobkyně ani vedeno. Pohnutky žalobkyně k ukončení posuzování EIA nejsou z hlediska posouzení věci relevantní, o to více, pokud je žalobkyně ÚMČ Praha 17 ani nesdělila.
103. Soud proto nemohl shledat čtvrtou ani pátou žalobní námitku důvodnou.
104. Šestá žalobní námitka se vztahovala k tvrzení žalobkyně, že je k pozemkům, které nejsou v jejím vlastnictví, dán účel vyvlastnění, proto není nutné doložit souhlas jejich vlastníků.

105. Dle § 184a odst. 3 stavebního zákona se souhlas „*nedokládá, je-li pro získání potřebných práv k pozemku nebo stavbě pro požadovaný stavební záměr nebo opatření stanoven účel vyvlastnění zákonem.*“
106. Jak uvedl Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 24. 7. 2018, č. j. 48 A 6/2016-90, „[p]rávo vlastnit majetek je ústavně chráněno. Článek 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod stanoví, že vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva je možné jen ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu. Obecná pravidla a postup ve vyvlastňovacím řízení jsou upraveny v § 3 – § 5 zákona o vyvlastnění. Podle těchto ustanovení musí veřejný zájem na vyvlastnění, který je třeba prokázat ve vyvlastňovacím řízení, převažovat nad zachováním práv vyvlastňovaného. Vyvlastnění je možné provést jen tehdy, nelze-li účelu vyvlastnění dosáhnout jinak a pouze v nezbytném rozsahu pro dosažení účelu. Účel vyvlastnění je definován ve zvláštních zákonech: podle § 170 odst. 2 stavebního zákona lze právo k pozemku nebo stavbě odejmout nebo omezit též k vytvoření podmínek pro nezbytný přístup, řádné užívání stavby nebo příjezd k pozemku nebo stavbě.“
107. Dle žalobkyně se ustanovení § 170 odst. 2 stavebního zákona vztahuje i na doposud nepovolenou (pouze zamýšlenou) stavbu. Naproti tomu žalovaný uvedl, že smyslem citovaného ustanovení je reagovat na již existující situace.
108. V Usnesení ze dne 17. 2. 2016, č. j. 2 As 21/2016-68, Nejvyšší správní soud konstatoval, že žadatel o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby musí disponovat majetkoprávním titulem, popřípadě dokladem či smlouvou prokazujícími, že na příslušných pozemcích může stavět. To není potřeba, pokud lze pozemek nebo stavbu vyvlastnit. O vyvlastnění však není rozhodováno v územním řízení, ale je o něm zahajováno samostatné vyvlastňovací řízení (srov. § 18 zákona o vyvlastnění). Pro účely územního řízení a aplikace § 86 odst. 3 část věty za středníkem stavebního zákona je tak pouze třeba posoudit předběžnou otázku, zda teoreticky lze pozemek, k němuž žadatel nemá majetkoprávní titul ani souhlas vlastníka, vyvlastnit. O takové předběžné otázce si přitom stavební úřad v územním řízení může v souladu s § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu sám učinit úsudek, čímž ovšem není nikterak předjímán výsledek případného vyvlastňovacího řízení. V otázce předběžného posouzení, zda lze pozemek nebo stavbu vyvlastnit, je pro stavební úřad v územním řízení rozhodné zejména znění § 170 stavebního zákona a zde uvedené účely, pro které lze k vyvlastnění přistoupit. Zda je skutečně dán veřejný zájem na dosažení takového účelu a zda jsou naplněny ostatní v zákoně o vyvlastnění uvedené podmínky, ovšem není třeba v územním řízení zvláště zkoumat, neboť to není jeho předmětem.
109. ÚMČ Praha 14 shora vymezené povinnosti dostal a na straně 7 prvostupňového rozhodnutí srozumitelně odůvodnil, proč není dán účel vyvlastnění. Soud se rovněž ztotožnil s tvrzením žalovaného na straně 7 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že „[p]ovinnost žadatele o vydání územního rozhodnutí připojit k žádosti alespoň souhlas vlastníka dotčeného pozemku je stanovena právě proto, aby k výše uvedeným situacím nedocházelo.“ Vyvlastnění je nutno chápat jako výjimečný prostředek, nikoliv jako běžný způsob k realizaci stavby, kdy stavebník nemá ke stavbě zajištěny potřebné pozemky. Z uvedených důvodů nemohl soud přisvědčit ani šesté žalobní námitce.
110. Soud nevěšel ani na argumentaci uvedenou v *sedmé žalobní námitce*. Podstatou této žalobní námítky je pochybnost žalobkyně ohledně osoby oprávněné vyslovit souhlas s umístěním stavby ve vztahu k pozemkům č. parc. 668/5, 668/41 v k. ú. Zličín vlastněným hlavním městem Praha, jež byly od 1. 11. 2014 svěřeny Městské části Praha Zličín.

111. Dle § 17 věty první OZV „[m]ěstské části vykonávají při nakládání se svěřeným majetkem hlavního města Prahy **všechna práva a povinnosti vlastníka** a rozhodují o všech majetkoprávních úkonech v plném rozsahu, není-li v této vyhlášce stanoveno jinak.“ Žalobkyně v podané žalobě uvedla (str. 12), že „[s]věřením pozemku nebo stavby do správy městské části se hlavní město Praha **nezbavuje veškerých povinností ani práv vlastníka**.“ (důraz doplněn soudem.)
112. Z práve uvedeného je evidentní, že výklad žalobkyně ohledně osoby oprávněné udělit souhlas s umístěním stavby ve vztahu k pozemkům č. parc. 668/5, 668/41 v k. ú. Zličín je v rozporu se zněním OZV. Nadto bylo k opakovanému dotazu ÚMČ Praha 17 ze dne 2. 12. 2014 konstatováno Odborem evidence, správy a využití majetku žalovaného, že pozemky č. parc. 668/5 a 668/41 v k. ú. Zličín byly s účinností od 1. 11. 2014 svěřeny Městské části Praha Zličín a za vlastníka se bude vyjadřovat nadále Městská část Praha Zličín. Nadto se soud ztotožnil s argumentací žalovaného, že do 1. 1. 2014 mohla žalobkyně doložit souhlas hlavního města Praha, který však do uvedeného data (ani kdykoliv později) nedoložila a nedoložila následně ani souhlas Městské části Praha Zličín.
113. Argumentace rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 13. 11. 2019, č. j. 25 Cdo 5764/2017-414, použitá žalobkyní, není v posuzované věci přiléhavá, neboť žalovaný nikterak neporušil povinnost řádné péče o svůj majetek ani nedocházelo k jakýmkoliv škodám v důsledku zanedbání údržby.
114. *Devátou žalobní námitku*, kterou žalobkyně namítala porušení zásady legitimního očekávání, shledal soud rovněž nedůvodnou. Žalobkyně v této souvislosti poukazovala na odůvodnění Zrušení prvního usnesení o zastavení řízení, ve kterém bylo uvedeno „[v]ydání těchto podkladů je předmětem samostatných správních řízení, jejichž skončení žadatel objektivně nemohl ovlivnit, jak prokázal listinnými důkazy, které jsou součástí spisu. Odvolací orgán považuje probíhající řízení u dotčených orgánů za právní důvod pro prodloužení lhůty k doplnění podkladů a je povinností stavebního úřadu této žádosti vyhovět.“ Uvedené odůvodnění však dopadalo toliko na situaci, kdy žalobkyně o prodloužení lhůty včas (tedy před marným uplynutím lhůty) požádala, avšak její žádosti nebylo správním orgánem vyhověno. K vydání prvostupňového rozhodnutí v nyní projednávané věci bylo naproti tomu přikročeno až po marném uplynutí lhůty, aniž žalobkyně žádost o její prodloužení vůbec kdy podala. Jde proto o situaci zcela skutkově odlišnou. Žalobkyni proto nemohlo na základě Zrušení prvního usnesení o zastavení řízení legitimní očekávání v jí vykládaném smyslu vzniknout.
115. Ohledně žalobkyní tvrzených průtahů v jiných řízeních soud konstatuje, že pokud v jiných souvisejících řízeních docházelo k průtahům, mohla žalobkyně uplatnit v rámci těchto řízení prostředky, které právní předpisy stanoví na ochranu proti nečinnosti. Nadto lhůty pro vydání rozhodnutí podle správního řádu jsou lhůtami procesními, na jejíž uplynutí zákon neváže žádné právní důsledky pro věc samu. K tomu soud odkazuje na ustálenou judikaturu, kdy např. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 22. 7. 2011, č.j. 9 A 128/2010-33, uvádí, že: „nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí ze strany správního orgánu I. stupně nemůže být důvodem pro zrušení takového rozhodnutí. Uvedená lhůta je zcela jednoznačně lhůtou toliko pořádkovou a zákon s jejím zmeškáním spojuje pouze jediný důsledek, a tím je povinnost či možnost nadřízeného správního orgánu učinit opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 1, 3 správního řádu). Z ustanovení § 80 odst. 3 správního řádu také vyplývá, že po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat účastník řízení. Této možnosti nicméně žalobce nevyužil.“ Městský soud v Praze poté v rozsudku ze dne 23. 11. 2017, č. j. 5 A 153/2017-36, uzavřel, že: „(...) lhůty k vydání rozhodnutí dle § 71 správního řádu jsou podle ustálené judikatury lhůtami pořádkovými, s jejichž marným

uplynutím zákon automaticky nespojuje žádné negativní následky; i po jejich uplynutí lze ve věci vést správní řízení a vydat rozhodnutí. Přestože je tedy zmeškání pořádkové lhůty stanovené zákonem k vydání rozhodnutí, jakož i neefektivní vedení správního řízení vadou řízení, není je možno považovat za podstatná porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Bez dalšího proto nedodržení lhůty ani neefektivnost vedeného řízení nepředstavuje důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí soudem.“

116. Nad rámec shora uvedeného soud k žalobním námitkám opakovaně poznamenává, že tyto byly v podstatné míře žalobkyní uplatněny již ve správním řízení, přičemž žalovaný se s těmito námitkami řádně a komplexně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jelikož soud považuje vypořádání zmíněných námitek ze strany žalovaného za věcně správné a zákonné, ve zbytku odkazuje na odůvodnění jeho rozhodnutí, neboť smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 3. 2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47, a ze dne 30. 6. 2014, č.j. 8 Azs 71/2014-49). Tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59 - 60), jakož i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 752/10 a ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12 atd.).

VII. Závěr a náklady řízení

117. Na základě všech shora uvedených skutečností městský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
118. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci byl úspěšný žalovaný, kterému však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. ledna 2025

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu